

หนึ่ง

สมรสพระราชทาน

หากโอรสสวรรค์มีพระบัญชา ไม่ว่าเรื่องใดข้าราชการล้วนน้อมรับ
ทว่าครั้นแม่กุเพยแม่ทัพผู้รักดียิ่งชีพจะคุกเข่าเฉพาะพระพักตร์ กลับ
ไม่ยอมรับพระราชโองการ...ให้สมรส

“ฝ่าบาท กระหม่อมจะเข้าพิธีวิวาห์ได้อย่างไรพะย่ะค่ะ ให้กระหม่อม
ออกศึกหลังเลือดเพื่อพระองค์แทนเถิด” กุเพยแสดงเจตจำนงชัดว่ายอม
สละชีพแต่ไม่ยอมพลีกาย จะว่าไปตอนนี้ข้าเกือบจะกระอักโลหิตแทบพระบาท
อยู่แล้ว ทว่าฮ่องเต้กลับทรงพระสรวลอย่างอารมณ์ดี

“เราอยากให้เจ้ามีความสุขมากกว่า จะว่าไปชุดขุนนางสีแดงของเจ้า
เหมาะกับงานมงคลในวันนี้ยิ่งนัก” ฮ่องเต้ห่มจูเชวียตรัสอย่างร่าเริง

กุเพยต้องใช้ขันติสงบคำทั้งที่อยากจะชักกระบี่พุ่งใส่สหายครั้งเยาว์วัย
เป็นอย่างมาก ไม่คิดเลยว่าพระราชโองการด่วนให้เข้าเฝ้ายังตำหนักหยกขาว
จะเป็นการลงให้มารับสมรสพระราชทาน หันไปสบตาน้องชาย กุหวนเอง
ก็มีสีหน้าย่ำแย่พอกันกับเขา และด้วยสติปัญญาที่ถนัดแต่รบทัพจับศึก
ไม่เชี่ยวชาญเล่ห์กล ย่อมไม่อาจหาทางรอดให้ผู้เป็นพี่ได้

“แม่ทัพกุ ถ้าเจ้ากลัวการวิวาห์ เรายินดียกนางกำนัลของหมยเยี่ยเซียง

ให้แต่งกับรองแม่ทัพเป็นเพื่อนเจ้าดีไหม”

เป็นการแสดงน้ำพระทัยอย่างล้นพ้น ขณะที่เข้าของกุ่หนกระทบพัน
ทันทีที่ได้ยิน ก่อนจะรีบปฏิเสธโดยไม่ต้องเสียเวลาคิด “มิบังอาจพะยะค่ะ
กระหม่อมขอแสดงความยินดีกับพี่ชายให้เต็มที่ดีกว่า”

กุ่เพยเชือดเฉือนน้องชายคนเดียวในใจด้วยความแค้น ยามรบรองแม่ทัพ
สยบแดนยอมสละชีพเพื่อแม่ทัพ แต่ยามนี้กลับยอมสละความสุขชั่วชีวิตของ
พี่ชายเพื่อไม่ให้ตัวเองต้องติดร่างแหไปด้วย

“เห็นไหม น้องชายเจ้ายังเห็นดีด้วยการวิวาห์ครั้งนี้เลย” รอยยิ้ม
พระโอษฐ์สดใสทำให้พระพักตร์ส่องเต้แว่นตาดังเจดโหมเหินือสตรียิ่งกว่า
เคย งามจนกุ่เพยอยากทำลายพระสิริโฉมยิ่งนัก

“ฝ่าบาทตรัสเหมือนไม่ได้ข่มขู่เราสองพี่น้อง”

“ข่มขู่หรือ ใครขู่กัน เราไม่ได้พูดเสียหน่อย จันก็ไม่มีปัญหาอะไรแล้ว
สินะ ไปตามหมอยเหี้ยเซียงมาได้แล้ว” ส่องเต้ตรัสกับฉางกงก¹ เสรีจกัหันไป
เสวยพระสุธารสาด้วยความสำราญ ไม่สนพระทัยสักนิดว่าแม่ทัพใหญ่
ยังไม่ได้คุกเข่ากล่าวรับพระราชโองการของพระองค์

ไม่มีทั้งฤกษ์มงคลและเกี้ยวเจ้าสาว จะว่าไปร่างน้อยในชุดเจ้าสาว
หรือหราเคลื่อนไหวอย่างแช่มช้อยเข้ามาก่อนฉางกงกจะออกไปตามเสียอีก
บ่งบอกว่าเจ้าตัวรอที่จะกระโจนรับตำแหน่งฮูหยินจนแม่ทัพอยู่แล้ว ตาม
ธรรมเนียมควรมีแม่สื่อสูงวัยจูงมือประคอง แต่จากที่เห็นหามีใครกล้าเข้าไปใกล้
ร่างในอาภรณ์แดงไม่ มีเพียงสาวใช้สองคนที่มิไบนหน้าเหมือนกันเดินตามใกล้ๆ
ส่วนนางกำนัลกับขันทีน้อยคนอื่นพากันถอยครึ่งจั้ง² ซึ่งก็กล่าวได้ว่าเป็นเรื่อง
สมเหตุสมผลเพราะสตรีที่กำลังจะออกเรือนนี้มีฉายาว่า ‘อสรพิษแห่งวังหลวง’
ที่ประทับของฮ่องเต้เต็มไปด้วยผู้ยิ่งใหญ่ รองจากฮ่องเต้ก็มีผู้ไม่กลัว

¹ กงก ขันทีคนสนิทของเชื้อพระวงศ์

² จั้ง หน่วยวัดความยาวของจีนโบราณ โดยที่ 1 จั้ง ยาวประมาณ 3.3 เมตร

ฟ้าดินมากมาย แต่ไม่มีใครน่ากลัวเท่าหญิงที่ไม่เคยก้าวพ้นตำหนักหยกขาว อันเป็นที่เกิดลัทธิก้าวเดียวอย่างเหมยเยี่ยเซียง ทุกตำหนักในวังหลวงมีใครบ้าง ไม่รู้จักนาง แม้ไม่เคยมีผู้ใดเห็นหน้า แต่ก็ยังมีคนกล่าวถึงรูปโฉมว่าอัปลักษณ์ ยิ่งนัก เนื่องจากเล่นพิษจนเชี่ยวชาญตั้งแต่ยังเยาว์ ตำหนักหยกขาวที่พำนักของนางยังพลอยได้รับชื่อว่าตำหนักพิษ

หากมีผู้ใดต้องพิษในเขตรั้ววังตั้งแต่นางกำนัลไปจนถึงองค์ชาย ถ้าเกินมือหมอหลวงก็ต้องส่งให้นางเป็นผู้รักษา ทว่าจากข่าวเล่าลือเก่าในลิปส่วน ล้วนต้องฤทธิ์ยาพิษด้วยฝีมือของนางลอบสังหาร จึงไม่แปลกที่ส่วนใหญ่ จะตายมากกว่ารอดเมื่อถูกหามมายังที่นี่ จะมีสักกี่คนในวังที่ไม่เกี่ยวเนื่องกับ ตระกูลใหญ่ ไปไม่ร่วงยังเป็นปัญหา แล้วนางสังหารคนอย่างไม่เหน็ดเหนื่อย มาหลายคราว มีหรือที่ศัตรูจะน้อย

ก้าวขาออกจากวังเท่ากับชักนำศึกเข้าจวนสยบแดน ทว่าการฆ่าฟัน หรือจะทำให้เหล่าขุนศึกตระกูลงูทะลุมิพิบตา จะเข้าศึกจะศัตรู จะหนึ่งหรือ ลิปหมื่นยอมไม่คณนามือ เพียงแต่ทุกรุ่นของตระกูล จุดอ่อนกลับอยู่ที่ยาพิษ อดีตแม่ทัพสยบแดนผู้เป็นบิดาของกู่เฟยกับกู่หานเองก็ต้องยาพิษจนตาย เขาเองก็เจียนตายเพราะมันมาหลายครั้ง ไม่แปลกที่กู่เฟยจะยินดีคุกเข่ากราบ ฟ้าดินกับอสรพิษมากกว่าเข้าพิธีวิวาห์กับเหมยเยี่ยเซียง

แต่ฟ้าจะสิ้นดินจะคลอน ใครจะแย้งได้ สุดท้ายแม่ทัพสยบแดน ผู้หัวท้าวญาก็ต้องรักษาลัทธิของวงศ์ตระกูลที่จะ ครอบครองชาติ ใช้ชีวิตเพื่อฮ่องเต้ ด้วยการรับพระราชโองการแต่งงานกับมารร้ายที่หัวแผ่นดินเกลียดชัง

พิธีแต่งงานรวบรัดยิ่งนัก ไม่มีทั้งแม่สื่อ ไม่มีเกี้ยวเจ้าสาว ฮองเต้ ทำประหนึ่งดึงตัวเจ้าสาวจากมุมมืดแล้วยัดเยียดเข้าสู่อ้อมอกเจ้าบ่าว และเพราะ ไม่ต้องการให้กู่เฟยมีโอกาสน่ายเบี่ยงหรือชิงหนีออกไปชายแดน จึงจัดพิธี เสียที่ตำหนักหยกขาวทันทีที่เจ้าบ่าวคุกเข่ารับพระราชโองการ ตรัสแต่คำนับ สามที่ก็ถือว่าการแต่งงานเสร็จสิ้นแล้ว หนึ่งคำนับฟ้าดิน เจ้าบ่าวทำท่าเหมือน คำนับฟ้า ส่วนเจ้าสาวทำท่าประหนึ่งคำนับดิน ดูก็เห็นว่าเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

น้อยเพียงใด สองค่านับบิดามารดา เจ้าบ่าวทางตากระตักเพราะไร้คนร่วมพิธี ส่วนตัวแทนบิดามารดาของเจ้าสาวย่อมเป็นสองเต้ นี่ยิ่งทำให้เจ้าบ่าวไบหน้าดำคล้ำ เมื่อถึงค่านับสาม ไบหน้าเจ้าบ่าวก็ราวกับหมึก

เฮ้อ...พิธีรวบรัด หวังว่าการวิวาห์จะไม่ยืนาน

นี่หรือสตรีอัปลักษณ์ผู้นำชัง กูเพยถามตนเองเมื่อผ้าคลุมหน้าเจ้าสาว พ้นจากไบหน้าของเหมยเยี่ยเซียง ดวงหน้าของนางไม่ได้ด้อยกว่าบุปผา มิมีสิ่งใดทางไกลคำว่าโฉมสะคราญ แม้นำแบ่งสีและชาดที่ตกแต่งจนฉูดฉาด ตามธรรมเนียมออกจนหมด เขาก็รู้ว่านางเป็นสาวงามผู้หนึ่ง ด้วยผิวขาวปานหิมะ คิ้วไบหลิวเรียวงามและดวงตารูปผลซึ่ง³ สองประกายแย้มดารา โคจรหน้าละมุนงามดังภาพวาด ปากรูปคันศร คอตั้งดุจหงส์ กอปรกับทรวดทรงประหนึ่งนางรำ นางสามารถล่องเมืองได้โดยไม่ต้องแยมริมฝีปากด้วยซ้า

ชายหนุ่มกำด้ามกระบี่แน่นเพื่อเรียกลติ เขาไม่ได้ใช้ด้ามคันชั่งหรือมือแต่ใช้ปลายด้ามกระบี่เลิกล้างผ้าคลุมหน้าเจ้าสาว เพราะถือว่างานวิวาห์ครั้งนี้เกิดขึ้นเพราะเขาต้องรักษาคำมั่นของวงศ์ตระกูลขุนศึก ที่หิยิตาบสู้รบเพื่อกษัตริย์มาหลายรุ่น แล้วยังเป็นการพ่ายแพ้กลศึกครั้งแรกในชีวิตของเขาด้วย แพ้จนต้องเสียวาจา

“ข้าจะแต่งงานกับเจ้า” เป็นคำมั่นที่กูเพยในวัยสิบสามมอบให้ท่านหญิงอ้วนเตียว โฉมงามบรรณาการแห่งแคว้นอุ่ปอด้วยความสงสาร เพราะเห็นดรุณีน้อยจะฆ่าตัวตาย

ทว่าแม่ทัพเซ่นเขาเสียชีพไม่อาจเสียสัตย์ฉันใดก็ไม่อาจเสียคำสาบานที่ว่าจงรักภักดีได้ฉันนั้น มือที่กำด้ามกระบี่ลดลงวางมันไว้บนโต๊ะเคียงตู้จอกสุรามงคล ผ้าแดงคลุมหน้าเจ้าสาวก็ตกลงมาทับผ้าคาดกระบี่ที่อ้วนเตียวแอบส่งจากวังมาให้ เหมือนยั่วว่าสัญญาได้ถูกซ่อนทับทำลายแล้ว

³ ผลซึ่ง คือ อัลมอนต์

ชายหนุ่มครั้นจะทำสิ่งใดนอกจากถอนใจ จึงไม่ได้ดึงสายตาออกจากใบหน้าของหญิงสาวเช่นกัน แต่ก็แค่มองเท่านั้น ฮ้องเต้สั่งให้เขาสมรสได้สั่งให้เขายกน้ำชากราบไหว้ฟ้าดินได้ แต่อย่าหวังจะสั่งเขาถึงในห้องหอ

ขณะที่กุเพยกำลังใคร่ครวญว่าจะทำอย่างไรกับสตรีตรงตามที่ตั้งชื่อว่าอำมหิตติ อสรพิษแห่งวังหลวงก็สบตาเขาอย่างเปิดเผย นางไม่มีท่าทางอายและไม่ยำเกรงสายตาดุเดือดของเขาสักนิด เพียงแต่มองด้วยความสงสัยและเอ่ยปากถามอย่างตรงไปตรงมา

“ท่านเลิกผ้าคลุมเจ้าสาวแล้ว ขึ้นต่อไปข้าต้องถอดเสื้อผ้าให้ท่านหรือไม่”

“ว่าไงนะ! กล่าวใหม่ซี”

เสียงทวาดของเจ้าบ่าวทำเอาเจ้าสาวสะดุ้ง หรือบุรุษเป็นพวกเข้าใจยากเหมยเยี่ยเชียงเคยพบและพูดคุยกับบุรุษน้อยนัก ส่วนใหญ่ถ้าไม่มาแบบปางตายก็ตายไปแล้ว ไหนเลยจะเคยคุยกัน จะว่าไปมีเพียงสองคนเท่านั้นที่นางเคยสนทนาด้วย หนึ่งคืออดีตฮ้องเต้หญิงซิงหลง สองคือฮ้องเต้หญิงจูเซวี่ยนคนหลังนางเคยพบปะแค่หนึ่งเดียวก็สั่งให้ชนที่กับแค้นมาแจ้งข่าวว่านางต้องพลัดเปลี่ยนชุดเพื่อเข้าพิธีวิวาห์ ด้วยเพราะไม่คุ้นเคยกับนิสัยบุรุษ หญิงสาวจึงยำถามอีกรอบจะได้ไม่ต้องเสียเวลานั่งจ้องหน้า ทว่าเขากลับทวาดโวยวายดังกว่าเมื่อครู่

“ไร้ยางอายนัก! กล้าถามเช่นนี้ได้อย่างไร” เขาทวาดก้องแล้วตบโต๊ะดังปัง แต่ไม่ได้ให้ความกระจ่างใดๆ เลย

หรือเขาหอต้องสวมเสื้อผ้า...ความคิดของเหมยเยี่ยเชียงเต็มไปด้วยคำถาม แม้จะเป็นสตรีในวังหลวง นางก็ไม่ค่อยเคยเสก ครอบครองเครื่องประดับและเหล่าราชวงศ์ของครักษ์หลวงมาหลายคน ส่วนใดได้ร่วมผ้าก็เคยเห็นกระจ่างตามาก่อนจะรู้จักคำว่าเอียงอาย หน้าซำการวางยา บางคราก็ไม่ใช่ทางปากหรือจุมูกเสมอไป

มีนางห้ามผู้หนึ่งขโมยวัตถุสร้างความสำเร็จของนางห้ามอีกคนเลยโดนเกล้งให้ได้รับพิษตรงส่วนลับ กว่าที่จะถึงมือนางก็ปางตาย อีกครา...

จวันอ่องผู้นิยมความพิสดาร อาศัยหน้าที่ชนสงเงินหลวงจุดตราสตร์ท้องถิ่น บังคับสตรีจากแดนใต้สร้างความสุขให้ ไม่คิดว่านางผู้นั้นคับแค้นที่ถูกห้ามหมั้นจึงวางยาด้วยปาก อ่องผู้เป็นบิดาคุกเข่าขอให้อดิตชองเต้ช่วยเหลือ เสียตายเพราะมัวกลัวเสียชื่อเสียง กว่าจะมาถึงก็มีสภาพไม่ต่างจากชั้นที่บาปกรรมใครก่อผู้นั้นย่อมรับ แต่สุดท้ายเพื่อรักษาหน้าตัวเองกลับโทษว่านางเป็นผู้วางยาพิษ นางจึงไม่ยอมลงมือช่วยเหลือ ปลอ่ยให้คนบริสุทธ์ตกตาศพิการ ชื่อเสียงอสรพิษแห่งวังหลวงของเหมยเยี่ยงเชียงจึงดังไปทั่วหล้า

เฮ้อ...โลกเต็มไปด้วยเรื่องกามา เบื้องหลังเหล่าผู้ทรงศักดิ์รักษาหน้า ล้วนกระทำการน่าอัปอายกันทั้งนั้น แต่ทำไมนางผู้ยังคงความบริสุทธิ์ผุดผ่อง ดุจบัวกลางบึงถึงถูกกล่าวหาว่าร้ายางอายได้ จะว่าไปเรื่องร้ายางอายที่นางทำ มีเพียงอย่างเดียวเท่านั้น คือมองสามีตัวเองตาเป็นมัน

ส่วนใหญ่บุรุษที่เคยเข้าไปในตำหนักหยกขาวถ้าไม่หน้าขาวปากแดง เป็นชั้นที่ก็เจ็บป่วยสิ้นท่า บุรุษแข็งแรงกร้าวแกร่งจึงแปลกตาสำหรับนางยิ่งนัก อดิตชองเต้ผู้ล่วงลับก็เข้าสู่วังแล้ว ส่วนหงจูช่วยแม่รู้ปามแต่ก็คล้ายสตรีไปหลายส่วน ผิดกับปู่เฝย โครงหน้าคมคาย คิ้วกระบี๋ นัยน์ตาเหยี่ยว ท่วงท่าองอาจดุจพญาคีม์ คราแรกที่มองเห็นเขาคุกเข่าอยู่เบื้องพระพักตร์ นางแทบจะไม่รู้เลยว่านี่อีกหนึ่งบุรุษอยู่ด้วย ยิ่งเมื่อผ้าคลุมหน้าพันไปจากดวงตานั้น นางก็ยิ่งเหมือนละเมอทั้งที่ตื่น ใจสั่นไหวแปลกๆ กับการจับจ้องของเขา ทว่ายามนี้มีเรื่องที่ควรกระทำมากกว่าจ้องตา หรือคิดเปลี่ยนแปลงผ้าสามี่

“ก็ข้าไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไร” เหมยเยี่ยงเชียงเชี่ยวชาญการใช้พิษ แต่สิ้นความรู้เรื่องการเจรจา นางอาศัยเวลานั่งเกี่ยวเจ้าสาวจากวังหลวงมา จวนแม่ทัพสองช่วยยามอ่านตำรา บัญญัติสตร์ เจ็ดถึงแปดเล่มคร่าวๆ แม้จะไม่รู้ทุกตัวอักษร แต่ด้วยสติปัญญาเหนือคนทั่วไปก็พอจะจับใจความได้ว่าควรทำเช่นไร “ข้ารู้ว่าไม่ใช่สตรีที่ท่านคาดหวังจะสมรสด้วย แต่เวลานี้ไม่ได้กลายเป็นเรือ ยังไงเราทั้งคู่ก็ได้ร่วมคุกเข่าไหว้ฟ้าดิน ท่านอย่าได้สร้างความลำบากให้แก่ข้าในภายภาคหน้าด้วยการเมินเฉยธรรมเนียนคินวิาวห์” ไม่มีเวลา

จะกล่าวอ้อมค้อมแล้ว นางจึงเข้าประเด็นโดยไว

“เจ้าหมายความว่าต้องการเป็นสวามีจริงๆ ของข้า” ใบหน้าคล้ำของกู่เฟยเข้มขึ้นด้วยสีแดง ดวงตาส่องประกายโทะ

คิวบิหลิวของเหมยเยี่ยเซียงขมดมน หาได้เข้าใจกันคิดว่าทำไมกู่เฟยถึงได้โกรธเกรี้ยวไม่หยุดหย่อน สุดท้ายเป็นเขาที่ถอนใจดัง ระบายนโตะแล้ว เจริญจากความน้อย

“ข้าไม่ต้องการแต่ต้องเจ้า เพราะว่าข้าผูกสัญญากับผู้อื่นเอาไว้แล้ว”

“คงเป็นท่านหญิงอ้วนเตียวสินะ”

“เจ้ารู้!” เป็นอีกครั้งที่กู่เฟยตวาดก้อง ตบโตะจนสุรามงคลกระฉอก

เหมยเยี่ยเซียงรู้สึกเสียดายปนคอแห้งเลยยกมาจิบก่อนเจรจาต่อ “เรื่องเล่าลือในวังหลวงมากมาย เป็นข่าวงานจนรู้มาบ้าง” เหมยเยี่ยเซียงไม่เห็นความจำเป็นต้องเล่าว่าอดีตฮ่องเต้ทรงนำเรื่องเหล่านั้นมาเล่าให้นางฟัง ยามเสด็จมาเยี่ยม ทั้งคู่ถูกขังเช่นเดียวกัน แม้ห้องขังของอดีตฮ่องเต้จะกว้างกว่า ทว่าอันตรายกว่า มีเพียงไม่กี่ยามเท่านั้นที่สามารถทำตามอำเภอใจได้เพราะถูกหุตามากมายจับจ้อง ดังนั้นเมื่อมีโอกาสใช้ทางลับเสด็จมาสนทนากับเหมยเยี่ยเซียง อดีตฮ่องเต้ทรงหงายหลังจรัสทุกอย่างที่สำคัญให้นางได้รู้ กำชับว่าหากเกิดเหตุการณ์เกินคาดเดาขึ้น ให้นางติดต่อขอความช่วยเหลือจากผู้ใดได้บ้าง

“หาสิผู้ใดเชื่อสัตย์เท่าแม่ทัพกู่”

และเพราะคำตรัสนั้น เหมยเยี่ยเซียงจึงมั่นใจว่ากู่เฟยจะพาให้นางรอดจากอันตราย อีกทั้งเพราะอยากรู้จักคนที่ฝ่าบาทไว้วางพระทัย เหมยเยี่ยเซียงจึงรวบรวมข้อมูลผ่านนางกำนัลจนรู้ว่านอกจากแม่ทัพใหญ่จะเชื่อสัตย์ภักดีต่อฮ่องเต้ ยังรักษาคำมั่นกับท่านหญิงอ้วนเตียวด้วย ทั้งคู่ให้คำสัญญาว่าจะแต่งงานกันมากกว่าเก้าปี ฝ่ายชายถวายหนังสือขอหมั้นตั้งแต่ท่านหญิงเข้าสู่วัยเหมาะสม ถึงอดีตฮ่องเต้จะไม่ทรงประกาศพระราชโองการ แต่การที่ไม่ปฏิเสธเท่ากับยอมรับ

ส่วนฝ่ายหญิงแม้จะเป็นเครื่องบรรณาการ แต่โศกเศร้าแห่งแคว้น
อุปถัมภ์ดำรงตนเป็นที่รักใคร่ของฝ่ายในจนใครๆ ล้วนสนับสนุนให้ได้ครองรัก
สมใจ เกิดอุปสรรคขัดขวางหลายคราแต่เชื่อว่าสาวเจ้าจะย่อท้อ เมื่อเกิดศึก
แดนเหนือ ท่านหญิงยังหนีการถวายเป็นถือศีลบำเพ็ญเพียรในตำหนัก
เปี่ยมธรรมของไทเฮา ไม่ยอมยกเท้าออกมาแม้ก้าวเดียว เท่ากับเวลาสามปีที่
ท่านแม่ทัพต้องออกรบและไ้ทุกข์ให้บิดามารดา ช่างเป็นคู่ชายหญิงที่รักมั่น
จนยากย่อง เสียหายที่พ่ายแก่อสริษเสนาง คิดแล้วเหมยเยี่ยเชียงก็หันไป
รินสุราให้ตนเอง ครั้นจะมองหน้าหาเรื่องสามี

“ในเมื่อเจ้ารู้เรื่องของข้ากับอ้วนเตียว ก็ต้องรู้ว่านางเป็นสตรีที่ดี ข้า
ไม่ต้องการให้นางเสียใจ” กุ่เพยกกล่าวกระហัใจเหมยเยี่ยเชียงพอดี นางจึง
อดเอ่ยปากไม่ได้

“ฉันคนชั่วอย่างข้าเสียใจก็ไม่มีอะไรสินะ” อ้วนเตียวถือศีลสามปี ทำแค่
สวดมนต์เช้าเย็น มีชื่อเสียงดังมาดุงเทพเซียน เหมยเยี่ยเชียงถูกขังในตำหนัก
หยกขาวมาชั่วชีวิต หาวีธีปรุ้งยาช่วยเหลือผู้ถูกพิษอย่างยากลำบาก แทบจะ
แลกด้วยชีวิตตนเอง กลับได้ชื่อว่าอสริษแห่งวังหลวง ครานี้คงได้ชื่อว่า
ผู้ทำลายยวนยาง⁴ นางไม่นึกขังอีกฝ่าย เพราะที่นำขังคือชะตาตนเองที่หาผู้ใด
เห็นใจไม่

“ข้ามิได้กล่าวเช่นนั้น และไม่ต้องการให้เจ้าเสียใจ” ถ้อยคำของกุ่เพย
หนักแน่น

เหมยเยี่ยเชียงพิจารณาแล้วเห็นเพียงความจริงใจ เป็นอีกครั้งที่นาง
นึกขังชะตาตนเองที่ปราศจากคนดีเช่นเขาอยู่ใกล้ ถึงเวลาพบพานก็ด้วย
สถานการณ์ที่ไม่เป็นใจ ทว่าชะตาย่อมเป็นชะตา นางทำได้แค่วิ่งไปตามเส้นทาง
ที่สววรรค์ลิขิตเอาไว้ “ถ้าท่านทั้งสองรักกัน ก็ไม่ได้แปลว่าไร้ซึ่งหนทาง”

⁴ ยวนยาง นกเป็ดน้ำแมนดาริน มีคู่เดียวตลอดชีวิต จึงเป็นสัญลักษณ์แทนความรักของ
หนุ่มสาว

“อย่าได้กล่าวไร้สาระ มีหนทางใดกัน” กุ๊เพยคร้านจะกล่าวว่าเรามีได้ มีใจรักอ้วนเตี้ย เพียงคิดรักษาสัญญาเท่านั้น จึงคว่ำจอกสุรามงคลมาดื่มบ้าง กลายเป็นคู่บ่าวสาวใช้เวลาเข้าหอว่าสุราหาหรือยุติการสมรส

“มีอยู่สามทาง แต่ทางที่ดีที่สุดคือให้ข้าเป็นธูหยินของท่านในระยะเวลาหนึ่งจนฮ่องเต้ตายใจ แล้วจึงปล่อยให้ข้าหนีหายไป ข้าก่อเรื่องอภัยศตของท่าน ท่านย่อมสามารถเข้าเฝ้า ขอพระราชโองการหย่าร้างได้”

“ไม่ได้!” หากทว่าหล้าคงมีแค่ธูหยินของเขาที่บอกจะหนีสามมีหน้าตาเฉย

“ทำไมจะไม่ได้ นั่นเป็นความปรารถนาเดียวของข้า ซึ่งพูดไปท่านย่อมไม่เข้าใจ” เหมยเยี่ยเซียงมองใบหน้าคล้ำเข้มตรงหน้าแล้วได้แต่ทอดถอนใจ นามของเขาคือเพย แปลว่าโอบยบิน มีหรือจะเข้าใจการถูกลิตรอนอิสระ

“การหนีไม่ช่วยแก้ปัญหา อีกสองทางเล่า” อย่างไรวางก็แต่งเข้าจวนเขา หากปล่อยให้นางหนีไปเผชิญชะตากรรม เขาคงละลายใจไปชั่วชีวิต

“ทางแรกคือทำหนังสือหย่าเลย ซึ่งฮ่องเต้คงไม่ทรงยินยอม กับสองท่านฆ่าแล้วไปแต่งงานใหม่ ซึ่งข้าไม่ยินยอม”

“ถึงอย่างไรข้าก็ไม่เห็นด้วยกับทางเลือกของเจ้า แต่เอาเถอะ ในเมื่อเราทั้งคู่ยังหาทางออกไม่ได้ งั้นเจ้าจงอยู่จวนข้าในฐานะธูหยินไปก่อน”

“แล้วแต่ท่านเถิด ขอแค่จำไว้ว่าท่านจะไม่เชื่อใจข้าก็ช่าง จะชิงชิงข้าก็ได้ แต่ถ้าท่านช่วยเหลือให้ข้าหนีพ้นไปจากที่นี่ ข้ายินดีจะช่วยให้ท่านสมหวังเอาละ ได้เวลาร่วมเตียงแล้ว”

เป็นอีกคราวที่กุ๊เพยผะงักบวจาของเหมยเยี่ยเซียง “เจ้านี่มันยังงៃไรยังอายลื้นดี เอะอะก็คิดจะลากข้าขึ้นเตียง”

หรือบุรุษไม่จำเป็นต้องอ่านตำราครองเรือน?...เหมยเยี่ยเซียงนึกสงสัย ความรู้่น้อยนิดที่ตนมี แล้วก็ได้คำตอบว่าแม่ทัพใหญ่ที่เอาแต่ออกรบเหนือได้ ไหนเลยจะรู้เกี่ยวกับการบราของสตรีในวังหลัง ถึงรู้กุ๊เพยคงไม่ทราบว่าเป็นเปลี่ยนนามตำไ้ไท่เฮากับฮ่องเฮาเพียงไหน ขอแค่มีเหตุลัคนิด ทั้งสองคงไม่ปล่อยให้นางหายไป

“ข้ามิได้อยากขึ้นเตียงกับท่าน นอกเหนือจากนอนหลับพักผ่อน พรุ่งนี้
สองเราต้องทรงส่งเหล่านางกำนัลกับชั้นที่มาตรวจสอบฟูกนอนหาเหตุถ่วงน้ำ
ข้าแน่ ต่อให้ฝันใจก็ต้องขึ้นเตียงกับท่านให้ได้” เพราะเคยอยู่แต่กับศพและ
คนเจ็บปางตาย เหมยเยี่ยเซียงเลยไม่รู้จักถนอมวาจา ผลคือกุ๊เพยโกรธจน
หน้าแดงก่ำอีกรอบ

“ไม่ต้อง! ข้ายินดีสละเลือดแทนจะฝันใจใคร” ว่าแล้วก็ชักกระบี่
หวังเชือดมือตนเองสร้างเรื่องกลบเกลื่อน ทว่าถูกยึดข้อมือแล้วโดนด่าซ้ำ

“อย่าโง่งนำ ข้าวางแผนถึงขนาดหนีจากท่านในวันหน้าอย่างไร มีหรือ
จะยอมตายเพราะความสะเพร่าของท่านในวันนี้”

ไม่รู้สรพิษมากเล่ห์ไปหามาได้ยังไง จู่ๆ นางก็ชักผ้าปูเตียงเปื้อน
คราบโลหิตของสาวบริสุทธิ์คนอื่นจากซอกลับกระโปรงออกมาชูให้ดูว่าพร้อม
ขนาดไหน คำก็ว่าโง่ สองคำก็ว่าโง่ กุ๊เพยยังมองนางยังฟังนาง ยิ่งอยากจะ
คว่ำกระบี่ฟันนางมากขึ้นเรื่อยๆ สิบปีในสนามรบไม่เคยมีใครทำเขาป่นป่วน
จนอยากยกมือกุมขมับเท่าเหมยเยี่ยเซียงมาก่อนเลย

เฮ้อ...ใครก็ได้เอานางมารนี้ไปที่

สอง อุหยีนก่านแม่ทัพ

“ท่านแม่ทัพช่างแข็งแรงยิ่งนัก ผ่านราตรีเข้าหอยังสามารถตื่นแต่เช้า
มารำดาบได้อีก” จั้วกงกงกล่าวหยอกล้อหลังจากหักทลายด้วยรอยยิ้มแต่
มิปิดบังความเห็นว่าจ้องจับผิดเอาไว้เลย เขาและเหล่านางกำนัลลွ่งวัยเดินทาง
มาเยือนจวนแม่ทัพสยบแดนแต่เช้าตรู่ ทว่าเจ้าของจวนกลับตื่นมารำดาบ
หนักแปดสิบแปดซั่ง⁵ อยู่ก่อนแล้ว ด้วยท่วงท่าเพลงดาบดุตันเหมือนจะโจน
ทะยานออกศึกไปบนศิรชะงูใด ไม่ว่าอย่างไรก็แสดงให้เห็นว่าการวิวาห์คราวนี้
ไม่เป็นที่พอใจของเจ้าบ่าว แม่ทัพก็ยังคงฝันยิ้มประสาณมือการวะจั้วกงงอยู่
หน้าประตูจวน ก่อนจะเชิญไปสนทนาในห้องรับแขก ทว่าอีกฝ่ายไม่อ้อมค้อม
“สองเฮาทรงให้ช้าน้อยมาตรวจดูตามธรรมเนียม หวังว่าท่านแม่ทัพ
จะไม่ขัดข้อง”

เจ้าบ้านได้แต่ยิ้ม เขาจะขัดข้องได้อย่างไร เหตุที่เขามาควงดาบฟาดฟัน

⁵ ซั่ง เป็นหน่วยวัดน้ำหนักของจีนโบราณ โดยที่ 1 ซั่ง หนักเท่ากับ 500 กรัม ในประเทศ
จีนแผ่นดินใหญ่, หนักเท่ากับ 600 กรัม ในไต้หวัน, ภูมิภาคอื่นของจีนหนักประมาณ
604 - 605 กรัม

อากาศแต่เช้าตรู่ก็เพื่อสงบใจไม่พินคอกรรยาตนเองที่กวนใจเขาเรื่องผ้าปูนอน
ทั้งคืน

ผ้าที่เหมยเยี่ยเชียงนำมาใหญ่กว่าผ้าเช็ดหน้าเล็กน้อย พอแกะเย็บให้เห็น
นางก็สวนกลับว่าเอามาเพื่อเป็นตัวอย่าง คนโง่เท่านั้นถึงแยกรอยเลือดเก่าใหม่
ไม่ออก แต่ที่ห้ามไม่ให้เขาเช็ดมือก็เพราะรอยแผลจะเห็นได้ชัดเจน เกรงว่า
คนอื่นจะเห็นพิรุณ คิดถึงตรงนี้แม่ทัพหนุ่มก็โมโหจนคิ้วกระตุก หมิงไริ่ยางอาย
คนนั้นคิดจะถลกชายกางเกงของเขาขึ้นเพื่อจะกริดขาเอาเลือดมาสร้างหลักฐาน
เท็จ ก่อนจะสร้างทำเป็นลิ้มเลียนว่าข้อแขนก็ใช้ได้ แล้วยังลูบๆ คลำๆ ชม
กล้ามเนื้อเขาอีกว่าเยี่ยมกว่าคนป่วยคนตายมาก แต่อย่างไรเขาก็จับถือฝีมือ
มิดของนาง แล้วยังจะฝีมือในการชูก้อนของ นอกจากผ้าตัวอย่างนางยังมี
มิดพก ไม่ใช่แค่เล่มเดียว แต่มีเป็นชุดพอกๆ กับหมอทหารในค่าย

ใช้เลือดสร้างหลักฐานเท็จเสร็จ เหมยเยี่ยเชียงก็ล้วงตัลบายออกมา
จากอกเสื้อ กุเพยเคยใช้แต่ผงห้ามเลือด ไม่เคยเห็นยาทามาก่อน แต่เมื่อนาง
ไม่มีความจำเป็นให้เขาตาย หนาซ้าต้องให้เขาช่วย จึงต้องยอมเชื่อนางอีกครั้ง
แล้วก็ไม่อยากจะเชื่อสายตาวานางมีถุงหนังเก็บผ้าพันแผลเอาไว้ในเสื้อด้วย
ตามด้วยชุดน้ำมันเล็กๆ ที่ดีกว่าน้ำมันตะเกียงหลายเท่าเอาไว้เผาทำลายผ้าปูเตียง
ผืนเล็กที่ตอนแอบพกมา ยังดีที่นางไม่พกกระถางไฟเอาไว้ในกระป๋องเจ้าสาว
อ้อ...ระหว่างนั้นนางก็ล้วงเอาซาลาเปาออกจากอกเสื้อมาอีกสองลูก ถ้ามหา
จะกินด้วยไหม พอถูกปฏิเสธก็กินไปบนไปเรื่องที่เธอทำให้นางอดอยาก

เสร็จเรื่องกุเพยก็พร้อมจะทิ้งตัวลงนอนบนพื้นหน้าประตูห้อง แต่มีหรือ
นางมารน้อยจะยอมให้เขานอนห่างออกไป

“ผ้าปูเปื้อนเลือดแต่ไร้รอยยับ คนโง่ที่โง่ก็ดูออกว่าจัดฉาก”

ชายหนุ่มไม่อยากทราบนางไปเอาความคิดพิลึกพิลั่นนี้มาจากไหน
ได้แต่ไล่นางไปนอนด้านใน ให้รอยเลือดขวางระหว่างทั้งคู่ แต่นางก็ยังมีปัญหา
ให้เขาจัดการไม่หยุดหย่อน

“ข้าถอดชุดออกเองไม่ได้” ชุดเจ้าสาวพระราชทานหนาเจ็ดชั้น จะหาว่า

นางเจตนาช่วยวนกัไซท์

กูปะเองก็ขึ้นได้ว่าจัดฉากขนาดนี้ หากทั้งคุ่นอนทั้งเสื้อผ้าเต็มยศ คงเป็นการเตรียมการที่สูญเปล่า จึงต้องช่วยเหมยเยี่ยเซียงถอดเสื้อและกระโปรงออกจนถึงชั้นใน เฟ่งสมาธิไปยังข้าวของที่นางซุกซ่อนเอาไว้ในเสื้อ แทนการไปใส่ใจผิวเนื้อขาวเนียนดังหยกที่ค่อยๆ เผยออกมา ถึงนางจะไม่ใช้หญิงที่เซาพิ้งใจ แต่ยังคงเป็นหญิงที่ชายเลือดระอุปรารถนา

หลายชั่วยามผ่านไปด้วยความทรมาน พูกนอนกว้างขวางมากเสียจนทั้งคู่หำกันเกือบห้าฉือ⁶ แต่กลับให้ความรู้สึกเหมือนใกล้กันเพียงครึ่งชุน⁷ กูปะได้แต่ถอนอณึ่งนับลมหายใจตนเอง แต่สวรรค์ยังคงทดสอบความอดทนของเขาผ่านสุหยินตัวน้อยไม่หยุดหย่อน

“ขยับหน่อยสิ ท่านอนนึ่งแบบนี้ ผ้าปูนอนจะยับได้ยั้ง”

คราวนี้เขาเก็บความสงสัยเอาไว้ไม่ไหว “เจ้ารู้ได้ยั้งไงว่าคิ่นเข้าหोजะเกิดอะไรขึ้นบ้าง” กูปะนึกเสียใจที่เอ่ยถาม เพราะเหมยเยี่ยเซียงล้วงเอาตำราเล่มบางที่ซุกเอาไว้ในอกเสื้อให้เขาดู

“ฮ่องเต้พระราชทานแก่ข้า บอกว่าท่านอยู่แต่ในสนามรบ ข้าอยู่แต่วังหลัง กลัวไม่รู้เรื่องราว”

กูปะใช้ชุดน้ำมันของเหมยเยี่ยเซียงเผาตำราเล่มนั้นจนมอดไหม้ โดยไม่คิดจะเปิดดูสักหน้า มีหรือว่าเขาจะไม่รู้เนื้อความ และมีหรือว่าฮ่องเต้หน้าใสอย่างหงจูเซี่ยจะหวังดีจริง แต่เพราะมันทำให้เขาต้องนอนกระสับกระส่ายไปตลอดคิ่น ต่างจากนางที่หลับสนิท พอถามถึงได้รู้ว่านางพกเข็มยาสลบ พร้อมปักเขาได้ตลอดเวลาหากคิดล่วงเกิน ยัวโมโหขนาดนี้ ไม่แปลกเลยที่กูปะนึกอยากฆากรรยาตามด้วยฮ่องเต้ที่พระราชทานนางแก่เขา จนต้องออกมาร่ำดาบยักษ์จนเหวี่ยงท่วมตัวแต่เช้ามืด หมดความอดทนจะจัดฉากต่อ

⁶ ฉือ เป็นหน่วยวัดระยะของจีนโบราณ โดยที่ 1 ฉือ ยาวเท่ากับ 10 นิ้ว (ราวๆ 1 ฟุต)

⁷ ชุน เป็นหน่วยวัดระยะของจีนโบราณ โดยที่ 1 ชุน ยาวเท่ากับ 1 นิ้ว

“ฝากกงกษนำคำขอขอบคุณของข้าน้อยกราบทูลของเฮาด้วย” เหมยเยี้ยเชียงส่งถ้วยยาพระราชทานคืนให้นางกำนัล ตามด้วยขยับมือส่งสัญญาณให้บ่าวคนสนิทของกำนัลให้จ้วงกงและเหล่าแม่นม ถึงนางจะอยู่แต่ในตำหนักหยกขาวก็ได้แปลว่าไม่รู้ธรรมเนียม และใช้ว่าจะไม่รู้อันตรายจากคนในวังหลัง

หรือมารดาของแผ่นดินคงจะระแวงจนเลอะเลือนว่าใครเชี่ยวชาญเรื่องพิษ เหมยเยี้ยเชียงลอบยืมเยาะทั้งกับสองเฮาและชีวิตที่ถูกปองร้ายมาตลอดของตน คิดว่ามีผู้ใดสังเกตเห็น ลืมนึกไปถึงสายตาแหลมคมของผู้ผ่านศึก เขาไล่สาวใช้ของภรรยาไปหาน้ำชาของว่างก่อนตั้งคำถาม

“คิดสิ่งใดอยู่” สายตาคมปลาบของกุเพียบบอกว่าอย่าได้ปิดบัง แต่ในเมื่อทั้งกลุ่มหัวจมท้ายกันมาถึงขั้นนี้ นางก็เลือกจะเอยตามตรง

“สองเฮาทรงกำลังกลัวว่าข้าจะมีบุตรของท่านเป็นเครื่องต่อรอง ถึงกับส่งจ้วงกงมามอบยาห้ามครรภ์ให้ข้าดื่ม” ยาบำรุงจากสองเฮาที่อ้างว่าช่วยบำรุงร่างกายสตรีเพื่อให้ตั้งครรภ์ง่าย ความจริงคือยาห้ามครรภ์ แล้วมีผลให้ไม่อาจตั้งครรภ์ได้เป็นปี ถึงนางไม่ได้จะคิดมีบุตรอยู่แล้ว ทว่ายังงี้ก็ต้องหา ยาแก้เพื่อไม่ให้พิษไปสะสมในร่าง

“ทำไมพระนางถึงกล้าขนาดนี้” กุเพียบไม่กล่าวว่าเหมยเยี้ยเชียงโกหก แล้วยังรู้ด้วยว่ารอบตัวนางเต็มไปด้วยศัตรู

“เดิมพันสูงยิ่งนัก ท่านคงรอน้องชายมาสนทนากับสินะ จึงไม่ถามข้าว่าสมรสพระราชทานเกิดขึ้นได้อย่างไร”

กุเพียบพิจารณาสุหยินที่ส่องแต่พระราชทานแล้วครุ่นคิด เขาเองก็อยากรู้ตั้งแต่เมื่อวาน ทว่าอยากดูท่าทีของนางและปรึกษาหารือกับน้องชายไปด้วย วันนั้นเหมยเยี้ยเชียงเกล้าผมทรงสตรียอกเรือ่นปักปิ่นเงิน เผยลำคอขาวผ่องและท่วงท่าดูจนางหงส์ แล้วก็เป็นดังที่เขาคาด แม้ไม่แต่งหน้าแต่งตานั้นก็ยังงดงามยากหาที่เปรียบ ดวงตาสุกสว่าง ปากแดง ผิวเนียนละเอียด และยังโยยกลิ่นหอมจางๆ ชวนหลงใหล แต่เขาหาชื่นชอบไม่ เพราะมีรู้ว่าเจือสิ่งใดไว้ในความงามบ้าง

“เมื่อคืนเป็นคืนวิวาท์ของเราก็จริง แต่ทหารต้องร่วมดื่มสุรากับแม่ทัพ
வே คงใกล้จะกลับแล้ว”

เมื่อคืนนัดหมายล่วงหน้าจึงยากจะเสียมารยาท แล้วแม่ทัพเผ่าவே-
เทียนลิ่งที่คอยแต่จะกอบกู้ม่านางเหนือทหารทั้งในเมืองและชายแดน
ก็คงอยากรู้เช่นกันว่าห้องใต้ทรงวางแผนอะไรไว้ คาดว่ากุ๋หนาคงหลีกเลี่ยง
ไม่เปิดปากลักคำ ปล่อยให้อีกฝ่ายคาดเดาเอาเอง ประกอบกับตั้งแต่ครองราชย์
หงจูเหวี่ยมีพระราชโองการประหลาดมากมาย ขุนนางขุนบุนึงถึงอยากจะส่ายหน้า
แต่ก็ต้องก้มหน้าทำตาม อย่างสมรสพระราชทานเมื่อวาน เหล่าขุนนางยังลอบ
คุยกันว่าห้องใต้คงไม่พอพระทัยกู่เฟยบางอย่าง อาจเพราะหวังบางอย่างเกี่ยว
กับแม่ทัพกู่แล้วไม่สำเร็จจึงกลั่นแกล้งส่งสรรพหิขแห่งวังหลวงมาอยู่ในจวน

เหมยเยี่ยเซียงเลือกนั่งเฝ้ายามดูท่าทีของกู่เฟย นึกรู้ว่าเขาไม่เชื่อใจนาง
และปาว จึงร่อนน้องชายมาจ้องจับผิด แต่หญิงสาวไม่ถือสักริด เพราะนาง
ก็ไม่อาจเสี่ยงชีวิตไว้ใจผู้ใดเช่นกัน

“บอกมาว่าพระราชโองการสมรสคราวนี้เกิดขึ้นเพราะอะไร” กู่เฟย
ไม่รั้งรอที่จะตั้งคำถาม ทว่ายังเก็บงำความน้อยใจไว้ ป้องกันการบอกข่าวแก่
อู๋หยินที่เขายังไม่อาจเชื่อใจ

“ข้ารู้ว่าท่านทั้งคู่คุ้นเคยกับห้องใต้มาก่อน” ถ้อยคำของเหมยเยี่ยเซียง
สร้างความตระหนกแก่กุ๋หนาน แต่กู่เฟยยังคงนิ่ง

“ข่าวเล่าลือของห้องใต้บางเรื่องไม่เหมาะกับคำว่าคุ้นเคย” เป็นคำแก้ต่าง
ว่าทำไมน้องชายของเขาจึงหน้าเปลี่ยนสีกับประโยคที่นางยกมา

“ฮึ อย่มาปิดบังเลย อดีตห้องใต้ทรงเล่าให้ข้าฟังหมดแล้วว่าท่านทั้งสอง
กับห้องใต้หงจูเหวี่ยเคยเป็นศิษย์ร่วมอาจารย์กัน และข่าวลือเสื่อมเสียไม่เป็นจริง
แม้สักส่วน”

ในวังและนอกวังล้วนลือหนาหูว่าห้องใต้หงจูเหวี่ยทรงขึ้นชอบบุรุษ
การถูกเนรเทศให้ไปถือศีลที่เขาไท่ซานในวัยสิบเอ็ดปีด้วยข้อหาประพฤติตน

ไม่เหมาะสมก็เพราะแอบนิยมนราชวงศ์กลับ ข้าวเช่นนี้เสื่อมเสียต่อชื่อเสียง
ฮ่องเต้หนัก จึงมีข่าวเล่าลือต่อมากลัวว่าหลังขึ้นครองราชย์ใช้ให้หมดยี่เยี่ยง
วางยาพิษทุกคน ไม่ว่าใครที่กล้าเอ่ยว่าพระองค์มิใช่ชายชาติตรี นางกำนัลชั้นที่
ตายปริศนาหลายราย สนับสนุนข่าวลือที่ว่าสรพิษแห่งวังหลวงเป็นเครื่องมือ
สังหารของฮ่องเต้ผู้อ่อนแอ คุงเฟยไม่รู้ว่าจะคิดเช่นไรกับการรู้เบื้องลึกของ
หมดยี่เยี่ยง แม้การที่เขากับน้องได้ชื่อว่าเป็นที่โปรดปรานของฮ่องเต้เพราะ
รสนิยมประหลาดจะชวนให้กระอักกระอ่วน แต่การปล่อยให้ผู้ไม่แน่ใจใน
เจตนาต่อฮ่องเต้รู้ความลับสำคัญก็ไม่ใช่การดี

“อาซ้อได้โปรดอย่าถนอมความอีกเลย ไหนๆ ท่านก็รู้แล้วว่าพวกเรา
มีฐานะใด บอกมาเถิดว่าฮ่องเต้ทรงประสงค์สิ่งใด” คุงหนัดตบตามประสา
คนใจร้อน แต่คราวนี้คุงเฟยนึกขอความไว้เล่ห์เหลี่ยมเจรจาของน้องชาย
เพราะยังต่อความยิ่งเสียเปรียบ

“ถ้าอยากคุยกันให้นาน รองแม่ทัพอย่าเรียกข้าว่าอาซ้อ ฟังแล้วข้าอยาก
ผสมยาพิษ” เสียงหวานเน้นคำด้วยแวตาทออำมหิต คุงหนัดได้แต่กระแอมกระไอ
แล้วรับคำอย่างไม่บ่ายเบี่ยง “ฮ่องเต้ทรงส่งข้าออกนอกวังก็เพราะต้องการ
ให้ข้าสืบหาผู้อยู่เบื้องหลังการสวรรคตของอดีตฮ่องเต้” ระหว่างเจรจานางก็
จิบชาไปด้วยเหมือนไม่ใช่เรื่องหนักหนาปานฟ้าถล่ม สองแม่ทัพจึงไม่คิดปิดบัง
ความเช่นกัน

“เรื่องนั้นพวกเราก็นึกอยู่ แต่แค่แลกเปลี่ยนข้อมูลก็น่าจะพอ เหตุใด
ถึงกับต้องส่งเจ้าออกนอกวังด้วยวิธีนี้”

หมดยี่เยี่ยงสามารถวิเคราะห์ยาพิษที่ถูกนำมาใช้ลอบปลงพระชนม์
ได้จากในวัง ส่วนเขาสองพี่น้องสามารถสืบข่าวได้โดยไม่ต้องมีภรรยา

“หนึ่งคือยาพิษนี้ซับซ้อนกว่าที่คิด สองคือมีผู้ต้องสงสัยหลายราย
สามคือข้าไม่อยากตาย” ว่าแล้วนางก็เอี้ยวตัวเหินวอคเลื้อลงนินๆ เผยให้เห็น
รอยคมมีดบาดบริเวณด้านหลังลำคอขาวผ่อง บอกให้รู้ว่ามันักฆ่าหมายเอาชีวิต
ของนางถึงในวังหลวง

“อำมหิตนัก” ถึงภูพานจะเติบโตกลางกองทัพ แต่ก็รู้จักรักหยกถนอม บุปผา ทว่าจึงหะที่จะมอมรอยแผลให้ชัดกลับถูกพี่ชายเบียดให้พ้น หน้าข้า ยังเอื้อมไปจับคอเสื้อของเหมยเยี่ยเชียงเข้าที่เดิม

นางไรรยางอายุ แต่เขายังรักหน้า ภูเพยไม่รู้จะตำหนิรยาในนาม ของตนอย่างไรที่เปิดเผยผิวเนื้อตนให้น้องชายของเขาได้ยล แต่ระหว่างจับ คอเสื้อของเหมยเยี่ยเชียงหลังนี้ก็บังเอิญสัมผัสผิวนุ่ม ทำให้นึกสะท่อนใจ ปนสงสารว่าร่างบางเพียงนี้ ผิวอ่อนเพียงนี้ กลับต้องถูกคนร้ายคิดคร่าชีวิต เพียงเพราะเชื้อชาตุด้านพิษ

“เพราะเจ้าอ่อนแอ ฮ่องเต้จึงทรงโยนภาระมาให้ข้าสินะ ความจริง ขอแค่ฝ่าบาทรับสั่ง ข้ายอมดูแลเจ้าอยู่แล้ว ทำไมต้องบังคับให้ใช้การแต่งงาน บังหน้า” สงสารก็ส่วนสงสาร แต่โทษก็คือโทษ โดยเฉพาะเมื่อต้องรับสตรี ที่ไม่รู้จักสงบปากสงบคำมาเป็นสุหยิน

“มันแน่นอนอยู่แล้ว ก็เพื่อให้ท่านปกป้องข้าตลอดเวลานะสิ คนอื่น ตายได้ ยังไงข้าก็ไม่ยอมตายแน่นอน”

วาชวานผ่าซอกของนางทำเอาเขาอยากสาายหน้า ไม่รู้ว่าควรชังหรือ ควรห่วงดี

“แล้วเจ้าออกมาแบบนี้ได้นำพิษมาด้วยใช่หรือไม่” ภูพานที่ไม่รู้ว่านาง มีความสามารถพิเศษพกของสารพัดติดตัวถามขึ้นเพื่อความแน่ใจ

“ข้าจะออกมาโดยไม่มันได้อย่างไร” รอยยิ้มของนางปนเศร้านิดๆ เหมือนคราวที่ถามเกมตัดหัวว่าตนชั่วจนสมควรปล่อยให้เสียใจได้ใช่หรือไม่

ภูเพยนึกสังหรณ์จากรอยยิ้มว่าการที่เหมยเยี่ยเชียงน่ายาออกมาต้อง แลกด้วยบางสิ่ง มิติน่าจะหนักหนาเพียงนี้

“ข้าใส่ตัวอย่างยาพิษลงในกระแสดูดตนเอง นำข้าออกจากวังก็เท่ากับ เอายาพิษออกจากวัง”

“ทำไมถึงเหี้ยมโหดต่อตนเองนัก!” ภูเพยตวาดถามแล้วตบโต๊ะ

ทำไมชอบใช้กำลังกับโต๊ะนัก...เหมยเยี่ยเชียงอยากถามเช่นกัน ไม่เข้าใจ

บุรุษผู้นั้นเลย เออะอะเขาก็เสียงดัง เออะอะก็ตบโตะไวยวาย แต่เห็นได้ชัดว่าไม่พอใจเพราะวิธีการของนาง แต่ผู้ใดทำร้ายมานักต่อนักยากจะเข้าข้างตนเองว่าคนแปลกหน้ามอบความห่วงใยให้ จึงคิดไปว่าเขาเป็นพวกเมตตาต่อผู้ด้อยกว่า จึงไม่พอใจกับการใช้แผนทำร้ายร่างกายตนเองเพื่องาน

“สิ่งของอย่างอื่นหากโดนคันตัวก็ยังกลบเกลื่อนได้ แต่ยาพิษเป็นของสำคัญ หนาข้ายังไม่อาจปล่อยให้สูญหายหรือตกไปอยู่ในน้ำมือผู้อื่น” นางมีเหตุผลสมควร แต่สามีกำมะลอยังมีวายเป็นคนแคระ

“เลยคิดสละชีพเพื่อสืบคดีสินะ”

“อย่ากล่าวโง่ๆ หนา ข้าบอกแล้วไง ใครจะตายไม่สำคัญ ข้าต้องรอด” ต่อให้สืบข้อเท็จจริง สามีราชวงศ์ต้องสูญ นางก็ไม่คิดจะตายเพื่อใคร ที่ยอมทำขนาดนี้เพราะสภาพในวังของนางไม่ต่างจากตะพานในไฟ หากรั้งรอก็คงถูกจับสังหารในเร็ววัน

“ข้าก็ไม่เห็นด้วยกับวิธีของอาซ้อเช่นกัน” กุ่หลานแทรกมาเข้าข้างพี่ชาย อย่างไรก็ตามพวกเขาก็เป็นบุรุษ ย่อมมีหน้าที่ปกป้องสตรี ถึงจะเป็นสตรีร้ายกาจจนน่าขนลุกก็ตาม

“เตือนแล้วนะว่าอย่าเรียกข้าว่าอาซ้อ!” เป็นหมยเย้ยเสียงตบโตะเลยแบบกู่เพยบ้าง นางพบว่าช่างเจ็บมือยิ่งนัก เลยเปลี่ยนมาลอบเตรียมเข็มพิษในชายแขนเสื้อเอาไว้ให้พร้อม หากกุ่หลานหลุดปากเรียกนางอย่างเมื่อครู่อีกอย่าได้หาว่านางไร้เมตตาต่อน้องสามี

“แล้วจะเอาพิษออกจากกรางของเจ้าได้เมื่อไหร่” เห็นได้ชัดว่ากู่เพยต้องพ่นลมระบายโทสะหลายรอบกว่าจะตั้งคำถามได้

“ต้องใช้เวลา แต่ไม่ต้องห่วง พิษเป็นแบบสะสม ชำรับมาในปริมาณน้อยอย่างไรก็ไม่ถึงชีวิต” นางไม่บอกว่าตนต้องเจ็บปวดแค่ไหนในการเก็บพิษเอาไว้ในร่าง หากไม่จำเป็นคงไม่ทำเช่นนี้ “ยากตรงเป็นตัวยาซับซ้อน จะใจร้อนตรวจสอบไม่ได้ เสียเวลาไปเกือบปีแล้ว คงต้องเสียเวลาอีกอย่างน้อยหนึ่งเดือน จึงจะสามารถนำมันออกมาวิเคราะห์หาส่วนผสมได้”

“เจ้านั้ประหลาดนัก ร่างกายเป็นไ้สุรา ขวดยาหรืออย่างไ้ ทำไ้
เอาพิษเข้า เอาพิษออกได้อย่างไ้”

ต่อไ้ให้โดนหัวเราะเยาะ แต่เหมยเยี้ยเชียงก็ชอบที่ภู่หานั้นกล่าวนาง
เป็นขวดเป็นไ้มากกว่าเรียกว่าอาซ้อ เหลือบมองไปทางภู่เพย เห็นเขานิ่งเงียบ
และกล่าวเสียงหนัก

“อย่างไ้การแต่งงานก็ไ้เป็นเรื่องจริง เจ้ากับข้าต้องเล่นละครให้คนนอก
ดู อย่าได้ปล่อยไ้มีพิรุณ” เรื่องนี้เหมยเยี้ยเชียงรับได้ แต่ไม่พอใจกับเรื่อง
ต่อมา “แล้วต่อไปอาหาน เจ้าต้องเรียกนางว่าอาซ้อ แล้วไ้เกียรตินางในฐานะ
ภรรยาของข้า”

เหมยเยี้ยเชียงขุ่นเคืองจนทางตากระตุก แต่สุดท้ายก็ยอมรับคำสั่ง
ของแม่ทัพภู่ ปล่อยไ้ครองแม่ทัพที่แก่กว่าหลายปีเรียกขานนางว่าอาซ้อ แล้ว
เพื่อความแนบเนียนนางจึงหันไปอ่าน *บัญญัติสตรี* อย่างละเอียด ปรีक्षा
สองบ่าวที่ไ้ความรู้ไ้ในการออกเรือนไ้ช่วยคิดว่าจะตั้งทำเป็นสุหยินอย่างไร
ไ้เหมาะสม แต่สามหัวรวมกันอย่างไรก็คิดไม่ออก ให้แก่พิษไ้วางยาไม่ไ้
ปัญหา แต่ไ้เป็นแม่เรือนที่ดี เชื่อฟังสามี ตั้งสำรับเข้าเย็น ปักผ้า ดูแล
บ้านเรือน ปกป้องศักดิ์ศรี และเชิดชูวงศ์ตระกูล นางจนด้วยปัญญา ง่ายสุด
ก็คงเป็นรักษาชีวิต

เอ...หรือว่านางควรพยายามฆ่าภู่เพยแล้วค่อยช่วยชีวิตเขาดี

แล้วตัวช่วยของเหมยเยี้ยเชียงก็ได้แก่พ่อบ้านหลั้ผู้รับใช้สกุลภู่
มาหลายสิบปี รู้ความว่าอะไรควรไ้ไม่ควร ทั้งยังเสนอแนะอย่างละมุนละม่อม
ว่านางบ่าวไพร่หนักหนา ควรไ้เขาจัดการเอง ส่วนสุหยินมีหน้าที่เป็นคู่คิด
ท่านแม่ทัพก็เพียงพอ

คู่คิดหรือ หึๆๆ นับเป็นคำแนะนำที่ดียิ่ง...

หลังจากออกไปฝึกหนักซ้อมอาวุธให้ทหารตลอดวัน แทนที่จะกลับมา
เจอความโกลาหลในจวนภายใต้การดูแลของสุหยินคนใหม่ ภู่เพยและภู่หานั้น

กลับเจอหน้าโณมงามที่ต้อนรับขับสู้ด้วยรอยยิ้ม พร้อมกับจัดเรียงอาหารไว้คอยท่า ไม่แสดงความเคืองขุ่นด้วยซ้ำเมื่อถูกเย้าแหย่ด้วยคำว่าอาซ้อ

“ดีจริงๆ ที่มีอาซ้อมาคอยดูแล” เมื่อร่วมเป็นพันธมิตร นิสัยปากพล่อยของภูพานก็พลอยกำเริบ “อาหารมือนี้อร่อยกว่าทุกวัน คงเพราะอาซ้อแสดงฝีมือลงครัวด้วยตนเองอย่างแน่อน อย่างว่า มือบุรุษจับดาบหรือจะสู้มืออ่อนอ่อนโยนของสตรี” ภูพานพูดไปก็ยกคิ้วหัวตาแก้งล่อไปพลาง ก่อนจะยิ้มค้างร่วงลงไปในนอนบนพื้น

จากที่เหมยเยี่ยงจะออกปากว่านางไม่ได้ปรุงอาหารเองก็เปลี่ยนเป็นยิ้มกริ่ม เพราะนางเป็นคนจัดการกับอาหารบนโต๊ะจริงๆ

“อาหาร!”

ภูเพยผุดลุกขึ้นด้วยความตกใจ คิดจะไปดูอาการน้องชาย แต่กลับรู้สึกชาหัวเขนขา แม้ไม่ถึงกับล้มลง ทว่ายังต้องทรุดลงปอนั่งบนเก้าอี้ เหลือบมองภรรยาก็เห็นรอยยิ้มเยียบเย็นจึงนึกรู้ว่าเสียท่า เขาลืมไปได้อย่างไรว่านางมีฉายาอสรพิษแห่งวังหลวง

“อย่ามองข้าอย่างนั้น ข้าเคยพูดแล้วว่าข้าต้องอาศัยท่านเพื่อเอาชีวิตรอดไปไหนเลยจะคิดสังหาร ก็แควงยาเล็กล้นแล้วค่อยให้ยาแก้” ว่าแล้วนางก็คุกเข่าป้อนยาให้ภูพานก่อน เพราะจากอาการแสดงว่าเขารุญธิด้อยกว่าพี่ชายอยู่หลายส่วน หลังป้อนยาให้ภูเพยเสร็จ รองแม่ทัพก็ลุกกลับมานั่งด้วยใบหน้าที่บึ้งตึง

“เจ้ามันชั่วร้ายสมกับที่เขาร่ำลือจริงๆ กล้าวางยาแม้กระทั่งคนในครอบครัว”

เห็นภูพานโกรธจนบริภาษ เหมยเยี่ยงกลับยิ้มสุมใจ มองหน้าผู้เป็นน้องสามีแล้วหันมาส่งยิ้มหวานประหนึ่งน้ำเชื่อมให้ภูเพย “ก็พวกท่านอยากให้ข้าเล่นบทเป็นสุหยินแม่ทัพนักไมใช่หรือ แล้วยังให้ท่านรองแม่ทัพเรียกข้าว่าอาซ้อ ข้าเลยต้องทำหน้าที่สุหยินกับพี่สะใภ้ที่ดี คอยฝึกให้พวกท่านทนทานต่อพิษ จากนั้นจะวางยาหลากหลายชนิดไม่รู้ตัว ต่อไปจะได้ไม่ต้องกลัวว่าจะโดน

ใครวางยา” แค้นนางก็เกี้ยวหนุนสามีให้พร้อมรบ รักษาศักดิ์ศรีวงศ์ตระกูล
ไม่ให้แพ้ศึกด้วยพิษ ดุแล (คนใน) จวนไม่ให้ใครปองร้ายได้ง่าย ถึงจะไม่
หาข้าวหาลา เย็บปักถักร้อย ก็ถือว่านางเป็นคู่คิดที่มองการศึกษาในภายภาคหน้า
ให้สามีด้วยการชิงลงมือก่อน ดูเหมือนนางจะลืมเรื่องการเชื้อฟังสามี แต่คง
ไม่สำคัญเท่าไรระมัง

แล้วสรพิษจากวังหลวงก็คืบอาหารกินต่ออย่างมีความสุข ไม่สนสีหน้า
คนร่วมโต๊ะ ไม่เหลียวด้วยว่าจวนไหนที่ผสมยาซาเอาไว้ ในเมื่อเขายากได้ฮูหยิน
ที่ดี นางก็พร้อมจะทำหน้าที่อย่างเต็มความสามารถ ถ้าพลังพลาดหนักมือไป
ก็ต้องขอภัยกันในชาติหน้า

‘ชาตินี้ใครจะตายก็ช่าง ข้าต้องรอด’

สาม ในฐานแม่ทัพและสามี

“ทำไมยังไม่นอน!” กุเพยถามเสียงดังเมื่อเห็นเหมยเยี่ยเซียงยืนมองจากหน้าต่างดูเขารำดาบ ซึ่งเหตุของการออกแรงก่อนนอนก็มาจากความโกรธที่โดนนางวางยาตอนมื่อเย็น

เซ้าก็รำดาบ ดึกก็รำดาบ คาดว่าผ่านการวิวาห์ไปครึ่งปี ร่างกายของเขาคงบึกบึนปานม้าปานวัว หากไม่ตายเพราะพิษของนางเสียก่อน

“ข้าอยากดูท่าน” ไม่เคยเลยที่เหมยเยี่ยเซียงจะอ้อมค้อม แล้วสายตานางก็ไม่คลาดเคลื่อนไปจากท่อนบนเปลือยเปล่าของเขาสักนิด

เป็นกุเพยเองที่ต้องรีบปล้ำกายไปคว้าเสื้อมาสวมโดยผู้รัดเอวมัดซิดแม่ทัพหนุ่มหันมาก็เจอนางมารที่ได้ชื่อว่าฮุนยินถลิ่งตาใส่อ้าปากดั่งหงส์นิยภาพที่สวยงาม นางด้านก็ได้ อายก็ไม่กลัว เขาอยากทำให้นางไร้ยางอายก็ดูจะเป็นการกล่าวซ้ำซาก ตอนบ่อนยาแก้พิษให้เขาเมื่อเย็นยังแอบลอบคลำ คิดแล้วกุเพยก็อยากรำดาบอีกรอบ แต่กลัวเหมยเยี่ยเซียงถือโอกาสเตะโลมเขาด้วยสายตาทีก ประหนึ่งนางเป็นอันธพาลใจหยาบ ส่วนเขาเป็นชายบำเรอ

“ห้องของเจ้าสะดวกสบายหรือไม่ หากต้องการอะไรเพิ่มเติมกับยกพ่อบ้านหลังได้” เมื่อทำห็นไม้ได้ก็กล่าวธุระแทน อย่างไรนางก็เป็นฮุนยิน

พระราชทาน หน้าที่ยังมีหน้าที่สำคัญในการสืบหาคนร้ายคดีลอบปลงพระชนม์
อดีตฮ่องเต้ แม่ไม่รักชอบหน้า แต่นางอยู่ในจวนเขาย่อมต้องดูแลอย่างดี

หมยเยี่ยเสียงอยากกล่าวว่า ‘ท่านในที่ห้องของข้าขาด’ แต่คิดแล้วก็
ไม่รู้ว่าเจ้าเอากุญแจมาทำอะไร นางแค่ต้องการมองเห็น ลูบคลำสักหน่อยก็ดี
แต่ไม่ได้ต้องการเขาในฐานะสามี แล้วห้องนี้ก็หันหน้าออกทางสวนดอกไม้
กลางจวน ผู้ชมชอบรำดาบเช่นเขาย่อมออกมาเสมอ รำที่ก็เปลือยอกที่ คิดแล้ว
มีอันใดที่นางจะไม่พอใจ

“ข้าอยากได้ห้องสำหรับปรุงยา แล้วก็สมุนไพรจำนวนมากด้วย” ไหนๆ
เขาก็ออกปาก ทำไมต้องเกรงใจ

“ยอมได้ ในจวนมีสมุนไพรจำเป็นอยู่บ้าง หากเจ้าตรวจดูแล้วขาด
ตัวไหน สั่งให้พ่อบ้านหลังจัดหาได้เลย”

พอเขารับปากง่ายๆ นางจึงถือโอกาส “แล้วข้าเดินเล่นไปรอบๆ จวนได้
หรือไม่”

“ตามใจเจ้า”

เป็นอีกคราวที่นางได้ในสิ่งที่ขอ ก็แค่เดินเล่น มีอันใดน่าห่วง เพียง
อย่าออกไปไหนก็พอ

“จะทำอะไร!” ไม่คิดเลยว่าพอได้รับอนุญาต นางก็ตื่นตื่นเสียจนถลา
ออกมาจากห้อง ฟุ้งไปที่รั้วกำแพงของจวน แต่ยังไม่ทันจะเข้าใกล้กำแพง
ก็โดนควาแซนไว้ได้ก่อน “ดีกแล้ว เจ้าอยากให้บ่าวไพร่ตื่นตกใจหรืออย่างไร”
มือหนึ่งยังถือดาบ ส่วนอีกมือก็ควาแซนนางเอาไว้ นึกอยากจะทำดลสักที

“ข้าก็แค่อยากปีนกำแพงมองจวนจากที่สูง กลางวันอากาศร้อน ผู้คน
มากมาย ข้าจะทำแบบที่ว่ามีได้อย่างไร ดีๆ สิเหมาะ ไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อน
เสียหน่อย”

เดือตร้อนลิ...กุญแจเปิดประตูแล้วเส้นเลือดบนขมับโป่งพอง ยามวิกาลเย็นนี้
เวรยามในจวนรัดกุมยิ่ง หากมีสตรีปีนป่ายกำแพง องค์กรก็ในจวนคงวุ่นวาย
ไม่น้อย

“แค่อยากดูรอบๆ จวนจากที่สูงรี ได้ ข้าจะให้เจ้าดู แต่แค่สองเค่อ⁸ เท่านั้นนะ แล้วอย่าได้ต่อรองอีก” ถ้าวันวานัก ไม่ต้องพึ่งยาสลบของนาง เขานี้แหละจะตีนางให้สลบเอง

เหมยเยี่ยเซียงยิ้มสุมใจ แต่ไม่ทันได้เดินไปหากำแพงที่เห็นอยู่ไกลๆ ก็ต้องร้องว้ายเมื่อถูกเพยทิ้งดาบ โอบเอวนางพาทะยานขึ้นด้วยวิชาตัวเบา เห็นไปบนหลังคา

“ท่าน...ท่าน...” เป็นเหมยเยี่ยเซียงที่ทั้งโกรธทั้งตกใจจนกล่าวไม่ออก บ้าง

“จะดูอะไรก็ดู ข้าให้เวลาสองเค่อ” กุเพยไม่ยิ้ม แต่เน้นย้ำด้วยแววตา สุขสันต์

ปากแดงเข้มอย่างโกรธเคือง หันขวับไปมองรอบตัว ผ่านไปครู่เดียว ก็ลิ้มเลื่อนความโกรธเสียสิ้น หันมาถามคนข้างกายอย่างตื่นเต็น “ท่านๆ ดูลี กลางจวนของท่านมีสวนวงกตด้วย”

น้ำเสียงชื่นชมของเหมยเยี่ยเซียงเกือบทำให้กุเพยแยมยิ้ม สวนวงกตของนางก็คือสวนสี่ฤดู เป็นสถานที่ซึ่งยามเยาว์วัยเข้ากับน้องๆ ใช้เป็นที่เล่น ชุกชนเมื่อมาเมืองหลวง จึงไม่มีอันใดน่าสนใจ แต่เมื่อมีคนชื่นชอบจนออกนอกหน้าเยี่ยงนี้ ในฐานะเจ้าของจึงอดมองอย่างภาคภูมิใจไม่ได้

คนข้างตัวไม่ได้ใส่ใจว่าเขาคิดเช่นไร กวาดตามองแล้วถามต่อด้วยความสนอกสนใจ กุเพยเห็นว่าไม่เกี่ยวข้องกับเวรยามรอบจวนจึงตอบสั้นๆ แต่คำถามของนางกลับยืดยาวไม่หยุดหย่อน

“นั่นคือโรงฆ่าไก่หรือไม่”

“แล้วนั่นโรงครัวหรือ”

“ทำไหมสนามฝึกถึงห่างเพียงนั้นเล่า”

“นี่ๆ ข้าออกไปป่าตรงโน้นได้ไหม”

⁸ เค่อ เป็นหน่วยวัดเวลาของจีนโบราณ โดยที่ 1 เค่อ เท่ากับ 15 นาที

“ทำไมโรงนอนของบ่าวไพร่ถึงใหญ่โตนัก”

การตอบคำถามของนางช่างนำเวียนหัวเหมือนตอบคำถามเด็กน้อย
สิบคนในคราวเดียว นั่นจึงเป็นเหตุให้กุเพยวิงเวียนเสียจนปล่อยเวลาผ่านไป
กว่าที่ตั้งใจ

“ครึ่งชั่วยาม⁹ แล้ว เจ้าไม่นอน แต่ข้าต้องนอน” แม่ทัพหนุ่มไม่สนคน
โวยวาย ต่อให้นางใช้มือเกาะหลังคาแน่นเป็นตุ๊กแกเขาก็ใช้วิชาตัวเบาโอบเอว
พานางลงมาด้านล่าง

สีหน้าของเหมยเยี่ยเซียงช่างน่าขัน นางจ้องหน้าทำตาพอง ริมฝีปากยื่น
และทำแก้มป้องจนกุเพยขบขัน หลังจากโดนนางเล่นงานมาหลายคราก็ช่าง
สุขใจนักยามเห็นนางมีอารมณ์โกรธซึ่ง

“เจ้าจะอยู่บนหลังคาต่อก็ได้นะ แต่ต้องปีนขึ้นไปเอง” เขาจำได้ว่านาง
รักตัวกลัวตายยิ่ง หลังกาส่งหลายจิ้ง พลาดพลั้งไปคงบาดเจ็บหนัก ไม่มีทาง
ที่นางจะปีนขึ้นไปได้โดยไร้คนช่วย

“ข้าไม่ดูแล้วก็ได้ แต่อย่าลืมนำท่านอนุญาตให้เข้าไปไหนมาไหนในจวน
ได้อย่างอิสระ” ว่าแล้วก็กระแทกเท้าเดินเข้าห้อง ปิดประตูตามหลังดังปังเพื่อ
ระบายโทสะ

กุเพยหัวเราะตามหลัง ก่อนจะใคร่ครวญว่าต้องสั่งการอะไรบ้างเพื่อให้
เหมยเยี่ยเซียงไปไหนก็ได้ แต่ห้ามย่างเท้าออกนอกจวนเด็ดขาด มีหน้าข้า
ยังต้องระแวงระวังไม่ให้นางหาเรื่องเจ็บตัวด้วย คิดถึงตรงนี้แม่ทัพใหญ่
ก็ถอนใจยาว ยกมือขึ้นกุมขมับ ดูเหมือนว่าการดูแลสตรีตัวเล็กๆ จะเป็นการ
สิ้นเปลืองเรี่ยวแรงและสมองไม่น้อย

เฮ้อ...ใครก็ได้ เอานางมารนี้ไปที

⁹ ชั่วยาม เป็นหน่วยวัดเวลาของจีนโบราณ โดยที่ 1 ชั่วยาม เท่ากับ 2 ชั่วโมง

เบื้องหลังรอยยิ้มของกู่เฟยคือความเคร่งเครียดของกู่หาน รองแม่ทัพ
ซึ่งทำตามคำสั่งพี่ชายไม่บิดพลิ้ว ระหว่างแม่ทัพร่ำดาบกลางแจ้งเชาก็คอย
เฝ้าดูปฏิกริยาโดยรอบ รู้สึกอายนั่นผู้เป็นพี่ที่ถูกพี่สะใภ้ทะเลาะโลมด้วยสายตา
ต่อมาก็กังขาสิ่งที่กู่เฟยกระทำ เวลานี้ยังต้องจดจำรายชื่อของบ่าวไพร่และ
ทหารรับใช้หลายนาย

“ได้รายชื่อหรือไม่” เพียงหันกายเข้าห้องหนังสือก็พบกู่เฟยมารออยู่แล้ว

กู่หานรายงานปากเปล่า กู่เฟยฟังแล้วขมวดคิ้วตามไปด้วย ในจวน
สยบเด่นไม่มีบ่าวหรือทหารมาใหม่ หน้าซ้ำเคร่งครัดอย่างยิ่งสมเป็นจวนทหาร
พฤติกรรมผิดแปลกเพียงน้อยก็สมควรสงสัยได้ว่ามีเจตนาไม่บริสุทธิ์

“พี่ใหญ่ หากพวกนี้เป็นสายลับแฝงตัวมาจริง จะมีคนส่งพวกเขา
ล่วงหน้ามาก่อนแม่นยำไหมเพียงนี้เชียวหรือ” ไม่แปลกที่กู่หานกังขา
เหมยเยี่ยเซียงเพิ่งก้าวขาเข้าจวนมาเพียงสองวัน กลับพบว่ามีคนคอยจับตามอง
เหมือนลักลอบสืบข่าวนางมากมาย

“อาจมีผู้ส่งมาเพื่อจับตาพวกเราก่อนแล้ว แต่การมาของเหมยเยี่ยเซียง
เร่งให้พวกมันเผยพิรุณ” จะนับว่าเป็นข้อดีของการวิวาทะกันหั้น เขาก็พูด
ได้ไม่เต็มปาก

“แล้วควรทำเช่นไรกับพวกมัน” ถ้าเป็นในสนามรบ กู่หานคงบั่นคอ
หรือไม้ก็จับตัวมาเค้นสอบสวน

“ปล่อยไป”

“หา! ปล่อยไป” รองแม่ทัพถึงกับเปลือยเสียงดังกับคำสั่งผู้บังคับบัญชา

“ตราบดีที่พวกมันไม่เคยเคลื่อนไหวขัดแจ้ง เราสมควรจับตามองพวกมัน
อีกต่อ ข้าจะคอยอยู่ที่แจ้งดูแลนางเอง” คงมีเพียงวิธีนี้นั่นหั้น เขาถึงคอยจับตา
ดูเหมยเยี่ยเซียงไปด้วยได้

“มิใช่พี่ใหญ่อยากอยู่ใกล้สาวงามหรือ” กู่หานยิ้มหยอกล้อ แม้รู้ว่า
ไม่มีทางที่พี่ชายจะเห็นว่าแม่นางน้อยที่มีนิสัยชอบวางยาพิษน่าผู้รักใคร่

“ถ้ามีทางเลือก ข้าหรือจะอยากอยู่ใกล้นาง” เสียงตบโต๊ะแสดงความ

โมโหชัดเจน

ภูพานเข้าใจความโกรธของภูเพย เวลาสามปีไม่เพียงพอกับการทำใจในความสูญเสียบิดามารดา แม่ทัพสยบแดนภูพานผู้เกรียงไกรกับสุหยินผู้อ่อนโยนทว่าเด็ดเดี่ยวเป็นความทรงจำที่งดงามยิ่งนัก แต่ผู้กวัดแก่งดาบสร้างปณิธานให้แก่ลูกๆ กลับตายเพราะถูกพิษ อดีตภูสุหยินผู้มอบแรงใจให้ครอบครัวจากแดนหลังก็สิ้นใจตามไป เหลือเพียงความเจ็บปวดที่ไม่อาจหายคิดถึงผู้ใช้พิษ มือทั้งคู่ก็อยากคว้าจับอาวุธเช่นฆ่าให้หมดไปจากแผ่นดิน ทว่าส่องเต็กกลับทรงส่งคนเช่นนั้นมาอยู่ในจวนสยบแดนภายใต้การดูแลของพวกเขา แต่ไม่ว่าอย่างไรภูเพยก็วางหน้าที่ไว้เหนือหัวใจเสมอ ใช้เวลาจัดเวรยามลับร่วมกับน้องชายก่อนเอ่ยว่า

“ตอนนี่สิ่งที่พวกเราควรทำคือวางแผนรับมือกับเรื่องไม่คาดฝันนี้” ภูเพยมั่นใจว่านอกจากพวกเขา ยังมีอีกหลายคนที่ตกอยู่ภายใต้แผนการของหงจูเซวียโดยไม่รู้ตัว

“รู้ตัวหรือไม่ว่าทำสิ่งใดผิด” ไทเฮาตรัสด้วยพระสุรเสียงที่ดังผิดกับ
คำอ้างว่าประจวบเหมาะด้วยโรคลมเพื่อให้ส่องเต็กเสด็จมาเยี่ยม

“ลูกทำผิดอันใดหรือเสด็จแม่” หงจูเซวียคงเป็นผู้เดียวที่แย้มพระโอษฐ์แล้วทำให้คนแทบกระอักเลือดได้

“ไม่ผิดรี เจ้าบังคับให้แม่ทัพภูแดงกับน้องสรพิษนั้นทั้งที่รู้ว่าเขาหมั่นหมายกับอ้วนเตี้ย เจ้ายังเห็นแก่หน้าข้าบ้างหรือไม่!” ไทเฮากวีวจนแทบจะประจวบด้วยโรคลมแล้วจริงๆ

ภูเพยอายุยังน้อย แต่ความชอบใหญ่หลวง บัดนี้ก้าวหน้าเป็นขุนนางชั้นสามชั้นโท แม้จะได้รับปูนบำเหน็จเป็นการพระราชทานสมรสกับองค์หญิง ก็ยังไม่เห็นว่าด้อย แต่ที่ยังร้องอึกเพราะใครๆ ต่างรู้ดีว่าแม่ทัพหนุ่มมีพันธะทางวาจาอยู่ก่อนแล้ว หน้ข้าอ้วนเตี้ยยังได้ชื่อว่าเป็นคนของไทเฮา การจับคู่ของส่องเต็กในคราวนี้จึงนับเป็นการหักหน้าพระนางอย่างยิ่ง

“หมั่นหรือ ทำไมลูกไม่รู้เรื่องนี้ คงเป็นเพราะลูกถูกเนรเทศไปสืบกว่าปี เป็นแน่” รอยแย้มพระโอษฐ์ชวนให้คงแค้นยิ่งนัก ไทเฮากำมือแน่น เจ็บแค้น กับวาจาเสียดสีนี้ เพราะสิบสี่ปีก่อนพระนางเป็นสาเหตุให้หงจูช่วยต้องออกไป จากวังหลวงพร้อมชื่อเสียงอื้อฉาว

“หงจู๋ย เจ้าหักหน้าข้า ยังกล้ากล่าววาจาเยี่ยงนี้อีกหรื อกตัญญูยิ่งนัก” คงมีเพียงไทเฮาเท่านั้นที่กล้าเอ่ยพระนามฮ่องเต้ตามด้วยการบริภาษ

“หรือเสด็จแม่จะให้ลูกยกเลิกการแต่งงาน แบบนี้มีผิดธรรมเนียม หรือหรือ”

“วาจาจุฉมายลมเช่นนี้ เจ้ากล้าพูดออกมาได้อย่างไร” ไทเฮากริ้วเสียงจน ไม่รู้จะกริ้วอย่างไรเมื่อทราบข่าวพระราชโองการ พระนางรีบให้คนไปขัดขวาง ขบวนเกี้ยวเจ้าสาว พบว่าช้าเกินการณ์ ป่านนี้ไม่คงกลายเป็นเรือ มีหรือ จะแก้ไขได้ มีเพียงการเรียกฮ่องเต้มาตำหนิเท่านั้น แต่อีกฝ่ายกลับหลีกเลี่ยง จนพระนางต้องให้หมอลงไปแจ้งว่าประจวบถึงได้เห็นหน้า

“ลูกมีแต่จะทำให้เสด็จแม่ประจวบ ละอายใจยิ่งนัก ขอเสด็จแม่ ระวังอารมณ์ อย่าให้ลูกได้รู้ว่าเป็นต้นเหตุให้ประจวบหนัก ถ้าเสด็จแม่สนใจ ลูกคงแบกรับความผิดไม่ไหว”

“เจ้า...เจ้าแข่งข้ารี” ไทเฮาถึงกับชี้หน้าฮ่องเต้แล้วตวาดก้อง

“ลูกไม่ได้พูดนะเสด็จแม่” หงจูช่วยกล่าวด้วยรอยยิ้ม ก่อนจะเดิน จากไปโดยไม่กล่าวลา

ไทเฮาหายใจหอบหนัก นึกเสียดายที่รู้ตัวช้าเกินไป ไม่แค่ขัดขวาง เหมยเยี่ยเซียงให้ออกจากวังไม่ได้ ยังไม่รู้ด้วยว่าฮ่องเต้ที่ตนเกลียดชังกำลัง วางแผนการอันใด

“ถ้าพวกเจ้าไม่มีแผนร้ายจะเข้าไปในห้องของข้าทำไม” เหมยเยี่ยเซียง
นั่งจิบชาตามอย่างสงบ ขัดกับท่าทางของบ่าวหญิงที่กำลังทูลทูล

หลักฐานการทำผิดชัดแจ้งเพราะมือสองข้างของบ่าวไม่รักดีเห่อด้วย

รอยจ้ำแดง แสดงให้รู้ว่าจับต้องผงพิษบางอย่าง ของเหล่านั่นหากไม่ใช่จากที่อื่นเป็นส่วนตัวของเหมยเยี่ยเซียงจะเป็นที่ใด ห้องโถงที่ใช้พิจารณาความผิดเต็มไปด้วยบ่าวไพร่ ทว่าหาใครกล้าเอ่ยปากขอร้องแทน

“บ่าวสุ่นขี้! ยังไม่รีบสารภาพอีก พวกเจ้าคิดวางแผนร้ายอันใด” พ่อบ้านหลัวเองก็โกรธจนหนวดเครากระดิก เขารับหน้าที่ดูแลความเรียบร้อยในจวนสยบแดนมาหลายสิบปี ไม่เคยต้องเสียหน้าเพราะควบคุมบ่าวไพร่ไม่ได้มาก่อน

ผิดกับเหมยเยี่ยเซียงที่นิ่งเก้าอี้ไทเฟย¹⁰ มองบ่าวตรงหน้าอย่างมีเดือร่อนอันใด “ไม่ต้องห่วงท่านพ่อบ้านหลัว นางจะไม่บอกก็ได้ แต่ถ้าพิษซึมเข้ากระดูกเมื่อไหร่ มือสองข้างคงต้องตัดทิ้ง ถึงขั้นนั้นชีวิตก็คงยากจะรักษา”

“สุหยิน บ่าวผิดไปแล้ว บ่าวสำนึกแล้ว สุหยินโปรดเมตตา บ่าวแค่ต้องการไ้มยของมีค่าไปเพื่อไถ่ตัว มิได้มีเจตนาร้ายใดๆ”

“เจ้าพูดแบบนี้แล้วข้าต้องเชื่อด้วยหรือ” คิ้วไบหลิวเล็กสูง บ่งบอกว่าพร้อมเห็นคนตกตาย แต่ไม่พร้อมเชื่อใจใครโดยง่าย

“แก้พิษให้นางก่อน แล้วที่เหลือข้าจัดการเอง” กูเฟยกกล่าวแทรกขณะที่ก้าวเท้ายาวๆ เข้ามาในห้องโถง

“หากแก้พิษแล้วนางไม่พูดเล่า ข้าจะแน่ใจได้อย่างไรว่าปล่อยนางรอดวันนี้แล้วจะไม่ทำให้ข้าสิ้นชีพในวันหน้า” อะไรก็ตามที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยของตน เหมยเยี่ยเซียงไม่ยอมผ่อนปรนเด็ดขาด

“ฉันก็ตามใจสุหยิน ข้าก็แค่เสนอทางไม่ให้เลือดเป็นอันมือเจ้า หน้าข้ายังสามารถลากคอคนอื่นตามนางไปด้วยได้” คำพูดของแม่ทัพใหญ่ทำเอาบ่าวไพร่ที่ยืนดูเหตุการณ์หน้าซิด ก้าวตนเองจะโดนลากซื้อมลงหลุมไปด้วย กูเฟย হাসใจใครไม่ เขามองตรงมายังสุหยินของตน

“ท่านจะทำเพื่อข้ารึ”

กูเฟยไม่พยักหน้าหรือรับคำใด ผ่านไปชั่วครู่เหมยเยี่ยเซียงก็โบกมือให้

¹⁰ เก้าอี้ไทเฟย เป็นเก้าอี้ที่นั่งที่ตำแหน่งเชื่อมต่อกับพนัก สามารถเอนได้ นั่งแล้วรู้สึกสบาย

จู่จู่หน้ายาแก้พิษไปให้บ่าวชั่ว ระหว่างนั้นผู้เป็นนายก็ต่างมองกันและกันอย่าง
หยิ่งแข็งไปมา มีเพียงทหารคนสนิทลอบสังเกตท่าทีของคนโดยรอบ พอเห็น
อาการนางทุเลาลงก็เป็นแม่ทัพผู้เฒ่าออกคำสั่งต่อ

“ไต้หวัน เอนางไปซัง ตีตรวนแล้วให้ถอดข้าวอดน้ำ ข้าจะสอบสวน
ด้วยตนเอง ระหว่างนั้นห้ามใครเข้าพบนาง”

ไต้หวันเป็นคนสนิทของกุ๊เพย มีนิสัยหยาบกระด้าง การให้เขาจัดการ
รวมถึงประกาศจะสอบสวนด้วยตนเอง แสดงให้เห็นว่ากุ๊เพยต้องการจะจัดการ
เรื่องนี้ให้กระจ่าง

หลังจบเรื่องราวที่บ้านหลวก็ไล่บ่าวไพร่ไปทำงาน เหมยเยี่ยเซียง
คิดจะสอบถามสามี แต่เขาก็เดินจากไปเสียก่อน นางสบโอกาสก็เมื่อถึงตอนดึก
หลังเขาซ่อมร่าดาบเสร็จสิ้น

“ถ้าท่านไม่พาข้าขึ้นไปบนหลังคาจวน ข้าจะให้คนมาต่อบันได้ป็นขึ้นไป”
คงมีแต่นางเท่านั้นที่กล้าทำเอาออกคำสั่ง ตามด้วยการข่มขู่แม่ทัพ

“เจ้านั่นเหลือเกินจริงๆ” กุ๊เพยไม่ก็อยากรู้ว่าเหมยเยี่ยเซียงจะบ้าบิ่น
ทำเช่นนั้นจริงหรือไม่ ใช้วิชาตัวเบาพานางเหินขึ้นไป

“ข้าอยากรู้ว่าอยู่ที่นี่จะปลอดภัยหรือไม่” ระหว่างถามสายตาของนาง
ก็กวาดมองไปรอบจวน แวดตาสนใจใคร่รู้นั้นเจือแวหวาดระแวงหลายส่วน
จนคนมองนินทา

“จะไม่มีผู้ใดทำอันตรายเจ้าได้” กุ๊เพยกล่าวอย่างหนักแน่น เขาไม่เพียง
จะสอบสวนผู้ต้องสงสัยด้วยตนเอง แต่ยังดำเนินการคุ้มครองนางอย่างลับๆ
ด้วย วันนี้ใช้แผนแหวกทงูเข้าวังขึ้นเพื่อให้นางปลอดภัย เขาสืบสืบแรง
วางแผนไม่น้อย

เหมยเยี่ยเซียงละสายตาจากทิวทัศน์ยามค่ำคืนที่นางหลงใหลมามอง
หน้ากุ๊เพย นิ่งนานเป็นครู่ก่อนจะถามสิ่งที่ตนกังขาเสียยิ่งกว่าเรื่องผู้ต้องสงสัย
ที่คิดร้ายต่อนางในวันนี้ “เพราะเหตุใด ในเมื่อท่านไม่ชอบข้า ไม่อยากแต่งกับข้า
แล้วข้าก็รู้ว่าท่านเกลียดผู้ใช้พิษ” ทุกประโยคล้วนเป็นความจริงที่ทั้งคู่รู้ดี

เป็นข้อขัดแย้งที่มีอาจคลี่คลาย คนตอบกลับไม่ลังเลสักนิด

“เพราะเจ้าอยู่ภายใต้การดูแลของข้า เป็นหน้าที่ข้าที่จะต้องปกป้องเจ้า และเพราะเจ้าเป็นสหายินของข้า เป็นหน้าที่ของข้าที่จะดูแลเจ้า” ภูเพยไม่คิดสมรสกับเหมยเยี่ยเชียง ไม่คิดเชื่อใจและไม่คิดชื่นชอบ แต่ในฐานะสามีและแม่ทัพสยบแดน เขาจะไม่ให้ผู้ใดแตะต้องนาง ไม่จำเป็นก็จะไม่บังคับใจ... แต่ครบสองเค่อแล้ว นางยังไม่ยอมลงจากหลังคาโดยง่ายเช่นเคย

เฮ้อ...ใครก็ได้ เอานางมารนี้ไปที่